

1990... 1991... 2014... party

Party probíhala v klubu Music city, které v uhlazeném až sterilním klubu hostilo přehlídku kapel: Fünf, New world Order a Hliníkové lopatky. Proč sterilním? No protože cajdáky, co se linuly z rádia, byly o něco preciznější než furniture music (která nemá ani rytmus) a dokázaly spolehlivě uspat každého unavenějšího člověka. Možná v tom byl záměr vylákat lidi na sál. Kolem osmé se začali scházet další lidi a nastoupila kapela Fünf jakožto hudební projekt oslavenců z bývalého Smyslu decibelu a dalších kamarádů, ale v tomto podání se předvedli opravdu úžasně. Fünf jakožto německy 5, a dost možná i narážka na německé Trio, hráli ve stylu neu deutche welle, což je styl na pražské klubové scéně nevidaný a neslýchaný – už kvůli tomu, že málo kdo umí plynule německy jako Tomas, který zpíval a v němčině uváděl další písně. Samozřejmě styl deutche welle s sebou nese i převleky a to se Fünf povedlo výborně - všichni měli na sobě nějakou část černo žluto červené trikolóry nebo nápis Deutschland, a nebo obojí a klávesák opravdu věrně poutal zrak obecenstva svým námořnickým oblekem. Písně byly víceméně známé, zazněl i Amadaeus od Falca, vrchol večera Da Da Da od Tria (netušil jsem, jak je to hustá píseň, když je hraná na živo) a nostalgická píseň 99 luftballons od Neny. Luxus! Pak zazněly i 3 písně od Smyslu decibelu, jakožto vzpomínka na staré časy, úklon a odchod. Mezitím v baru začali hrát o 1000% lepší muziku a nechalo se tam už vydržet. Bylo tam už kolem 50 lidí. Nastoupili New world Order, ale strašidelně dlouho zvučili. To už náš lopatkovej tým začal nervóznět, protože náš plán zahrát na 80 minut se začínal hroutit, ne ani tak schopností zahrát, ale tím, že kolem 23:45 lidi odchází na metro. Poté, co NWO nazvučili (bicí, kytara, klávesy, basa) šli na pivo, cígo, prostě někam zmizeli. Takže po našem nátlaku začali. Hráli našláplej, jak sami uvádí, experimentální rock, ale příliš moc mi to připomínalo pomalé Nighthwish, zřejmě kvůli těm operním zpěvům. Jednu věc si z jejich produkce pamatuju, a nedá mi to spát, „jak zní poloinstrumentální píseň“? Já to nevím,

to vědí a navíc umí zahrát právě NWO. Naštěstí produkci ukončili kolem půl jedenácté, což byla vůbec sranda po tak dlouhém zvučení a naběhli jsme na pódium s Lopatkami. Místní pódium je prostorné a zvukař velice vstřícný, rychlý a hodně dobrej – posílám dík! Rozhodli jsme se zahrát plný set, nicméně zhruba hodina produkce se podepsala na krátkých improvizčních pasážích. Velmi se mi líbilo, že naše novinka Doteky měla docela dobrou odezvu, protože to je prostě sranda a jako sranda to bylo přijato – Aha, Aha, Aha! Poté následoval set divokých improvizčních písní a v 23:45 se stalo přesně to, co jsem čekal – hráli jsme pro posledních 10 lidí. No, co se dalo dělat. Končili jsme přesně o půlnoci a šli si dát pívko a hurá domů. Pěkná party, pěkná akce, a zase mě to pěkně zmatlalo. Kdo tam nebyl, tak neví, o co šel.

Krtek

Už párkrát jsem prostrčil jenom hlavu dveřmi a viděl tu nebarevnou krásu. Ale vždycky jsem se vrátil. Stejná čern se leskne lidem v očích. Dneska ráno jsem chtěl vyjít z domu, avšak kýl se zbarvil rudou a já se bál vyrazit. Tak jsem se raději vrátil a zamknul. Lehnul jsem si na zem a díval jsem se do stropu. Dokud byly myšlenky smyslupné, všechno bylo v pořádku. Pak ale sám sebe jsem strhl (do proudu vody a mlel jsem se o kameny. Otevřela se mi lebka, z níž vyletěly kobylky. Nezbylo než si dát pivo a pak ještě tři. Přestaly se mně klepat ruce a tak jsem vyrazil do všedního dne potkávat lidi a stromy. U rákosníků jsem si koupil další piva a vrátil jsem se domů. A pak jsem koukal z okna a pil víno. Poobědval jsem dva dny starou housku a díval se do monitoru. Pak jsem začal pít fernet a to jsem se pak díval do záchodový mísy. A když jsem zjistil, že už mám jen francovku, začal jsem jí zapíjet pivem a znova si lehl na zem a díval se do stropu. Ted už všechno bylo lepší, jasnější a čitelnější. Bylo mě špatně ale skvěle. Černá se rozlila kolem a já mohl konečně bdít.

Soused

Týdeník Nájezd - vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 16.4.2014, číslo 122, online: najezd.wz.cz

Kalindář

- 18-21.4. se koná 5. **milkovické soustředění!!!** Spacáky a nástroje s sebou. Akce určená muzikantům - tj. výsledek je nahrávka.
- 3.5. se koná **May-B party** Terky, Roga. Vystoupí Ondřej Zais, Rogo, von Plastic Factory, Flower cover a další. Start: 17:00, vstup: 50Kč, kde: Bílá vrána, Podbaba.

Dnes

Došly prachy
Došlo pivo
Došlo mi to

Muselo Toven

Chceš pomoci Nájezdu?

Vytiskni si číslo (najezd.wz.cz), přečti si jej a pak ho někomu dej.

16.4. Irena, Ireneus.
Přejeme vše nejlepší!
Trávou až po kolena
běhá bosá Irena.
Z křoví kouká Ireneus
kabaní se jako Zeus.

Dnes je tomu 71 let co si Albert Hoffman ve švýcarské chemičce po úspěších s extrací léčivých látek z mořské cibule (Ladoňka) a co se dobrovolně rozhodl pokračovat ve výzkumu extrakce ergotaminu z námele (objeveným v roce 1918), si toho odpoledne všiml, že se mu motá hlava, ale není to nepříjemné. Albert poté, co extrahoval ergobasin (vyvolává děložní stahy a tím vyvolává porod), rozhodl se prozkoumat další deriváty z námele a začal substancí, kterou objevil o 5 let dříve: LSD-25. Tato látka nevyvolávala žádné stahy dělohy a navíc zvířata byla během pokusu poněkud neklidná. 16. dubna 1943 se rozhodl vyrobit si na pokus několik centigramů LSD-25, ale odpoledne mu bylo všelijak. 19. dubna se pokus rozhodl cíleně zopakovat s 250ug LSD, což je, jak už dnes víme, zhruba dvojitá psychedelická dávka a podle toho vypadal ten Albertův výlet domů. Albert viděl potenciál dané látky a oznámil to svým nadřízeným, kteří si to taktéž vyzkoušeli na sobě (ale s třetinovou dávkou) a dali širšímu výzkumu této látky zelenou.

Z dalších výzkumů se ví, že LSD – není možné určit toxickou dávku. Intravenózně podané LSD dosahuje maximum koncentrace v orgánech po 10-15 minutách, pak se rozloží (v tenkém střevu vydrží i 2 hodiny). Zvyšuje tělesnou teplotu, zvyšuje hladinu cukrů v krvi a díky inervaci parasympatického nervstva mimo jiné rozšiřuje oční zornice. Je také výborný serotoninový blokátor, což je výborný lék na migrény – žel vedlejší účinky jsou právě ty haluze (Albert objevil Bromo-LSD, které tyto vedlejší účinky nemá). V případě ukončení tripování se podávají sedativa: dle původního příbalového letáku: 50 mg chlormoprazinu.

Krtek

S LSD

jsem se poprvé setkal již v padesátých letech minulého století. Byla to samozřejmě, soudruhy oblíbená Lidově Spotřební Družstva. Z těch vám bylo do breku, ba i slza z oka vykápla, ale určitě z toho nic nekáplu. Už vůbec ne do oka. No a to by ale nesměl být malý český človíček, aby nevymyslel jak z té slepé uličky ven. "Běž ke svému obvodákovi a stěžuj si na křeče do nohou. S velkou pravděpodobností ti předepíše Triphenidyl (T-čka, Tryfáky nebo tryskáče)." Tento psychiatrický prášek jsem poprvé potkal koncem sedmdesátých let a to v podobě koše na prádlo příkrytého utěrkou. Pokud mě neklame paměť, pokoušel jsem se koupit bezhotovostně rodinný domek od bývalého spolužáka Zdeňka, jehož matka byla schizofrenička a nepapala prášky. Následující tři měsíce jsme vycházeli jen pro chleba a čučo. Odejít se nám podařilo až na první koncert Pražského výběru na Moravě v Prostějově. Vymódění jak se patří. Já jsem měl na sobě model alá Rychlé šípy. Košile barvy slonové kosti. Kraťasy neurčité, hnědozelené barvy, na kšandách. Pod nimi podvazky s hnědými puntíčky. Hnědé plobotky, perfektně naglobinované a vyleštěné do vojenského lesku. Sako prvorepublikového charakteru i barvy. Celek umocňovala tzv. leninka (placatá dělnická čepice s kšiltem), na dva roky nestříhaná a neholená hlavě. Zdeňek měl na sobě dámské, černé, dlouhé šaty s decentním bílým krajkovým límečkem podvázané šňůrou na prádlo. Černé lakýrky. Účes alá tři měsíce po propuštění (faktum). V levé ruce držel kancionář a druhou (rukou) se zdviženou viktrou žehnal všem okoljojdoucím. Tuto libou akci

zpunktoval Libor Stržínek, zakladatel kapely Stará, dobrá ruční práce a jedinej človíček (kterého znám) co utekl z Prahy na Moravu. Je to taktéž vyznavač alternativního odívání. Jeho image spočívalo hlavně na pokud možno bosých nohou, miniaturních jeansových kraťasech, vytahahém nátlčníku a saku zakrývajícímu decentně kraťasy. Na hlavě jako korunu nekonečné afro. Propadnout kouzlu Tryfáků nebylo nic těžkého. Toto české LSD chutnalo i jinak zarytejm antinarkomanům. Rozepisovat se zde o svých osmiletých zkušenostech v žádném případě nemíním. Konkurovat bych Nahému obědu. No ale... pro představu: 1982, Teplice-Proboštov. Restauraci Valencie jsem navštěvoval od první chvíle, co jsem tam vystoupil z vlaku. Byla za rohem. Roskošná jak jménem, tak vizáží. Jednoho vlahého večera pohroužen do rozjímání, po dvou Kofolách a několika Bůrech (Triphenidyl 5 mg) jsem si spokojeně vykračoval z Valencie domů. Moje cesta vedla lesoparkem a po hrázi rybníka. V lesoparku bývala tma jak v pytli a proto jsem si vytvořil spolehlivou mnemopomůcku v podobě prkenného plotu. Vždy mě provedl

bezpečně lesem až na hráz rybníka. Tentokrát to však probíhalo trochu jinak. Asi v třetině cesty jsem ve tmě spatřil dvě rudá světélka. Že jsou to oči, mi došlo hned. Na kočku byly velké. Pustil jsem se plotu a šel to prozkoumat. To, co jsem spatřil, mě poněkud vyvedlo z míry. Pod stromem se tam krčila baba Jaga z Mrazíka. Chtěl jsem překvapením couvnout. Někdo mě však chytil za ruce. Rozhlédl jsem se a všude samej trpaslík. Doslova země plná trpaslíků. Za ruce mě drželi tři. Vlevo stařík vyvolávající úctu a s příjemným úsměvem vzbuzujícím důvěru. Abych pravdu řekl, těch mladších vpravo jsem si moc nevšímal. Trpaslík se jal vysvětlovat. (Uvědomil jsem si, že mě nikdo nedrží, ale držíme se navzájem, přátelsky.) "Ta baba je neškodná. Té se nemusíš bát, ta nám tady prodává lístky na MHD. Ty jsi se omylem přimotal na náš Třetí výroční sjezd. Tady v Teplicích je poprvé." Při tomto monologu jsme došli na hráz rybníka mírně osvětleného hvězdami. Zastavili jsme se a mlčky hleděli na hladinu. Po chvíli poslal starý ty mladé zpět a mě nabídl doprovod až domů. Po cestě přes hráz a následně ulicí až před dům jsme probírali potíže s organizováním akcí. Z dědy vypadlo, že je ně-

co jako šéf. A jako takový zapomněl objednat catering a tudíž má strašnej hlad. Koupil jsem si ten den odpoledne na nádraží dvě housky se salámem. Jednu jsem snědl hned a druhou, zabalenou ještě v papírovém pytlíku, jsem velkodušně věnoval trpaslíkovi. S úklonou poděkoval, otočil se na podpatku a rozběhl se nečekaně rychle zpět k hrázi. No nic moc. To je bída. Co to mele o Nahém obědě. Takovéto a podobné myšlenky vám jistě letí hlavou. Dovolte mi tedy, abych se pokusil obhájit. Za prvé: Nájezd vychází před desátou. Za druhé: upozorňoval jsem, že nechci nikomu konkurovat. A za třetí: příběh ještě neskončil. Na druhý den ráno jsem procitl (tentokrát bez asistence policie, hurá!) celkem

v pohodě, až na to, že jsem měl hlad. Sáhnu po saku - nikde nic. Sáhnu po kahotách - a je to. Už jsem si vzpomněl. Trpaslík! Blbost. Byla to přece jen haluška. Ovšem hlad opět zvítězil nad zdravým rozumem. Vydal jsem se onu ztracenou housku hledat. Celkem jednoduchou dedukcí jsem usoudil, že nejrozmnější bude, když se vrátím cestou, kterou jsem v noci absolvoval s trpaslíkem. Třeba jsem ji zahodil nebo spíš upustil. Prošel jsem onu trasu několikrát hledaje i v pangejtech. Houska zmizela. Když mi to konečně došlo, tak mi taky došlo, že tu housku mohla sežrat kočka nebo potkan. No jo. Ale kam zmizel ten papírovej pytlík?